

פרשת תרומה ופורים:

בפרשת השבוע אנו מצטווים לראשונה על בניין המשכן, נתבונן מעט בתהליך השראת השכינה בעולם על פי סדר הפרשיות של ספר שמות.

הפרשיות הראשונות עד פרשת בשלח, עם ישראל נולד, זהו השלב הראשון, הקמת העם שהוא המגלה בחייו, בהלכותיו והיסטוריה שלו, את השראת השכינה בעולם.

לאחר מכן, פרשיות יתרו-משפטים, הם נתינת התורה, משה רבנו כנציג עם ישראל, עולה למרום, עולה לעליונים ומקבל את התורה האלוהית.

ואז אנו מגיעים לסדרת פרשיות המשכן, תרומה-תצווה, ויקהל-פקודי, לקבוע משכן קבע להשראת השכינה בארץ.

השל"ה הקדוש כותב: "כי בוודאי גלגול המועדים של כל השנה, הנה אלה מועדי ה' הן מועדי דרבנן או תעניות וט' באב, בכולם יש שייכות לאותן פרשיות שחלות בהן, כי הכול מיד ה' השכיל", כלומר יש קשר בין פרשיות השבוע לבין הזמנים בהם הן חלות.

פרשית תרומה נקראת תמיד בתחילת חודש אדר, חודש אדר מבטא את שיא התגלות ה' בעולם, כשמו אדר – א' דר, אלופו של עולם משרה שכינתו ודר בינו.

זהו 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', הקב"ה מתגלה בעולם, בניגוד למתן תורה, שהוא התעלות אל המרומים, הרי שבניין בית המקדש הוא פה, בעולם הזה, התורה היא אור 'ותורה אור', ואילו בית המקדש וכל כליו עשויים מחומרים מהעולם הזה ממש, זוהי קדושה עליונה שבעליונות שאחוזת בחומר ממשי "וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחושת, ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים, ועורות אילים מאודמים ועורות תחשים ועצי שטים, שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטורת הסמים, אבני שהם ואבני מלואים לאפוד ולחושן, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", התרומה היא מאיתם, מחומרים של העוה"ז.

והחיבור הזה הוא השמחה השלימה, לכן חז"ל אומרים: "ביום חתונתו – זה מתן תורה, וביום שמחת ליבו – זה בנין בית המקדש", כי השמחה השלימה היא בחיבור וההתאחדות.

התפקיד שלנו הוא לקחת את הרעיונות העליונים ולחיות אותם בחייו, על ידי מעשים שיביעו את האידיאלים והרעיונות.

אנו מתכוננים שבת זו לחג הפורים הבעל"ט, חז"ל אומרים שבפורים קיבלו ישראל עליהם את התורה מחדש, אך מה הביטוי לכך, מעבר לדיוק בפסוקים, איפה ראינו קבלת תורה מחודשת?

מסביר המהר"ל:

"הפּרוּשׁ הוּא, שְׁפָאֵשׁ קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מִצֹּה זֹאת מֵעֲצָמָם, הִיא קְרִיאַת מְגִלָּה, שֶׁלֹּא הָיוּ מְכַרְחִים לְמִצְוָה זֹאת, וּבְקִבְלַת מִצְוָה זֹאת קִבְּלוּ כָּל הַתּוֹרָה. שְׁזֹאת הַמִּצְוָה הִיא כְּמוֹ תּוֹסֶפֶת לְמִצְוֹת, וְאִם קִבְּלוּ הַמִּצְוָה הַזֹּאת, שֶׁהִיא כְּמוֹ תּוֹסֶפֶת, כָּל נֶשֶׁן קִבְלַת מִצְוֹת, שֶׁהֵם אֵינָם כְּמוֹ תּוֹסֶפֶת. לְפִיכָךְ בִּימֵי אַחֲשָׁרֹשׁ קִבְּלוּ כָּל הַתּוֹרָה, וְלֹא הָיָה שֵׁם אֶנֶס וְהֶכֶרֶס, וּפְרוּשׁ זֶה נִכּוֹן".

שמקבלים תוספת עשייה זו קבלת תורה, שרוצים לעשות עוד, כי העשייה היא הורדת השכינה אלינו, ולכן השמחה העצומה בפורים, כי הקדושה העליונה יורדת אלינו, וזו השמחה הגדולה ביותר.

לכן אם נעיין במגילת אסתר נראה שיש הרבה מאד פעלים של עשייה:

"והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב **לעשות** אותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים, וקבל היהודים את אשר החלו **לעשות** ואת אשר כתב מרדכי אליהם אסתר,

"קימו וקבלו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם ולא יעבור להיות **עושים** את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה, והימים האלה **נזכרים ונעשים** בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם"

דווקא העשייה היא הגורמת לשמחה, היא המחברת ומורידה את הערכים העליונים ביותר אלינו ואל חיינו.

ככל שנרבה בעשייה, שבאה מתוך זכירה – נזכרים ונעשים – כך נוכל לחיות את הערכים, ולמלא את חיינו בשמחה ובסיפוק, ולתקן בפועל את העולם, והשרות את השכינה בתוכו.

יהי רצון שימי שמחת הפורים הבאים עלינו, יהיו מלאים בעשיית טוב, בשמחה של מצווה, בהורדת השכינה אלינו.